

старци, жени и дѣца. Между тѣхъ малцина имаше сжщи възстанници; повечето бѣхъ хора подозрителни, между които всичката селска интелигенция, поповетѣ, учителитѣ и лѣкаритѣ, цвѣтътъ на Българскій народъ. Всеки день мрехъ отъ гладъ, отъ смрадъ и отъ мжки. Стражитѣ безъ никакво наказание се отнасяхъ съ тѣхъ както си щжтъ. Много врѣме всеки день се разнасяше по улицитѣ отчаянъ ревъ, писъкъ, плачь и викъ на тѣзи злочести затворници. Английскій комисаръ Берингъ удостовѣрява, че 265 лица 24 дни бѣхъ затворени въ единъ толкозъ тѣсенъ и влаженъ хамамъ, гдѣто мнозина се задушили; най-послѣ отъ страхъ да се не появи зараза прѣведохъ ги въ други мѣста. На 3 Юний докарахъ отъ Татаръ-Пазарджикъ въ Пловдивъ нови 418 затворници. Начинътъ, както ги докарахъ, възбуди всеобщий ужасъ. Още отъ далечъ чувахъ се виковете и охкания; въ махалата Каршияка както и прѣзъ мостътъ на Марица Пловдивскитѣ турци и Черкезитѣ впуснахъ се върху тѣхъ и ги биехъ съ дърва и съ камшици; слѣдъ тѣхъ возехъ нѣколко кола мъртви и полумъртви, които по пжтя бѣхъ измжчени отъ турскитѣ солдати. Наскоро и въ Пловдивъ начнахъ да ловятъ и да затварятъ. Въ това обстоятелство твърдѣ мръсно постѣпвахъ малобройнитѣ Пловдивски Гърци, които отъ тридесетъ години се карахъ съ многочисленното Българско население и неможахъ да надвиятъ въ църковния въпросъ, нъ изгубихъ духовната си власть надъ Тракийскитѣ Българи. Пловдивскитѣ търговци, учители, попове, книгопродавци и писатели, които не побѣгнахъ во врѣме, сега влѣзохъ въ тъмницата. И Бъл-